

POLITIŠKOS ŽINIOS.

EVOLUCIJA MASKOLIJOJ.

ir kankina duma, veikia visos parti-
 jos nurodo susirinkimus: atlaikė
 socializmo partija, konservati-
 vų žemėčiai, kuriuos randa tie-
 sių padaryti savo partija, atsver-
 tiu apozicijos, todėl pasipirgino
 rinkimus sutaisyti, kad peirci-
 ū daugianiai žemičių kandidatai.
 Ne tas vienok svarbiu yra, ar at-
 rančioj dūmoj bus dauguma ran-
 ū kandidatai, bet tas, ar rinkim-
 ū randa sutaisyti tvarka ir pati tre-
 ū dūma ar užganėdys žmones.
 Nes trečioj dūmoj ir visi būti-
 ū saimūnai, tai dar randa
 ū negali turėti didelės naudos
 ū tokia dūma neužganėdys
 ūmonij. Tasų žmonių teipia-
 ū prieš dūmą, kaip dabar sto-
 ū priei karį ir biurokratijos saun-
 ū, kaip dabar žmones priešinasi
 ūdui, taip paskui priešysis ir
 ūmos nūgriztos tiesios, jeigu
 ū ne atsakys žmonių geismams
 ū socialistai išleido atsisaukim-
 ū, ir kareivius, net ir urėd-
 ūmos, kuriuos kaltę už išvaik-
 ū dūmos sumeta ant sprando
 ū: atsisaukimuose pasaky-
 ū, jog Stolypin todėl antrąj dū-
 ū išvaikė, kad jį stojo už žmo-
 ū reikalus. Ir kadėtai už išva-
 ū žmones apkaltino randą i-
 ū toliau savo programan įved-
 ūtikali Maskolijai tikros kon-
 ūtionalizmos rėdos, dūmo-
 ūrentos ant visuotinio balsavi-
 ū, teipgi išdalinimo žemės jo-
 ūturintiems bet norintiems į-
 ūdirbti.
 ū žemičiai gi, taigi ateinan-
 ūdant partija, susideda iš dvapo-
 ū turinčių didelius žemės plotus
 ū, žinoma, ne duoda nė kalbės
 ū ateimū nuo dvarponių žo-
 ū išdalinima jos kaimiečiams
 ū taigi toji ateinanti partija
 ū priešinasi svarbiausiam žmoni-
 ū atsisaukimui. Jeigu ji ateinčio-
 ū dūmoj įstengs atsverti kitas pa-
 ū ir neperleis svarbiausio-
 ūmonij reikalavimų, tai trečio-
 ū dūma, nors ir labiausiai patik-
 ūrai ir jo artimiausiems žmo-
 ūnams, bet ji neužganėdys žmo-
 ū per tai krašto nenuramys, ka-
 ūangi iš tokios dūmos nauda tu-
 ū ties vien mažas -skaitlius biuro-
 ūstatų ir dvarponių, savininkų
 ū didelių žemės plotų, kokių, kaip
 ūats Stolypin dūmoj pasakė, yra
 ū Maskolijoj tik 300000. Taigi ma-
 ū žandas stengiasi apginti reikalu-
 ū 300000 dvarponių, o apie re-
 ū Maskolijai likusių 140 milijonų žmo-
 ūsi nesirupina.
 ū Atėjusių iš išvaikytąj dūm-
 ūantai iš Lietuvos žmonių reikala-
 ūvimų matyti, kad žmones ne no-
 ūper daug, ne jukms krausti ir dvapo-
 ūnams, nes ir niems sutinka palik-
 ū gana didelius plotus: Lietuvo-
 ū žmonių reikalavimuose pasaky-
 ū kad nuo dvarponių būtų atimta tik
 ū žemė virš 500 desiatinų. Prancū-
 ūzųj antai, turbūt, mažai yra ti-
 ū, o gal ir visai nėra turinčių
 ū daugiau kaip 500 desiatinų; dva-
 ūjų turinčių didesnius plotus ir Ve-
 ūkietij yra labai mažai; tuom tar-
 ū Maskolijoj toki dvarai prigū-
 ūrie labai mažų. Caras turi ja-
 ū prigūlis žemės 10 milijon-
 ūjųjų desiatinų, taigi jis trauki-
 ū žemės išdiršij žemės plotų ne-
 ū visą Aliriją. To dar ne gana
 ū caro šeimynai, apart to dar prigū-
 ū 70 milijonų Prancūzų, taip
 ū daugiau negu visos Desiatinų
 ū (be kolonijų) plotas. Taigi ma-
 ū Maskolijoj vienam tik carui prigū-
 ūli daugiau žemės negu jis tur-
 ū drauge paimtos, Prancūzijai ir A-
 ū. Ne kiek mažiau prigūži žo-
 ū žemės stačiatikiškiems vienuolū-
 ūnams ir cerkėvėms, nors popai
 ū vienuoliai gauna algas iš rando-
 ū taigi iš vargšų žmonių mokesčia-
 ū imkėtų pinigų. Daug yra
 ū dvarponių turinčių daugiau žemės
 ū negu neviena iš mažesnių vakar-
 ū Europos viešpatysčių. Ir Lie-
 ūduoj ne trūksta dvarponių sugū-
 ūsių didelius žemės plotus; ant-
 ū Radvilų turi daugiau žemės ne-
 ū visos Belgijos plotas, turin-
 ū apie 7 milijonus gyventojų
 ū Maskolijoj yra dvarai dar dides-
 ū ir tie santykos čia tarp neporū-
 ūdind nemoraliskesnių žmo-

kur, turbūt, nėra. Pataisymo tų nenormališkųjų santykių ir reikalavimų žmonės ir to reikalavimo nestabdys, nė jokia reakcija valdžios, nė prilankiusia valdžia duma. Senojų dumoj Stolypin, gindamas dvarponių žemę, juos perstatė civilizacijos ir kultūros palaikytojais ir platintojais, bet gaila, kad neišaiškino, kur jie tą kultūrą, apsvietimą ir mokslą stengiasi palaikyti ir platinėti ir kaip jie tą daro? Nesieksime toli, bet pažūrėkime tik į mūsų Lietuvos dvarponius, apjuosiusius didelius žemės plotus; siekti į Maskoliją nėra nė reikalo, nes ir Maskolijos didelių žemės plotų savininkai daro beveik tą patį, ką ir Lietuvos dvarponiai.

Savo laike Varšavos pirmieiviskieji laikraščiai pagarsino, jog savininkė didelių dvarų Lenkijoje, Lietuvoje ir Mažusijoje, Potockienė per vienus metus užmokėjo Paryžiaus marsiškųjų siuvelykai 75000 frankų; 200000 frankų Paryžiaus kailių krautuvei ir tiek jau moteriskų drabužių siuvelykai. Ką daro Potockienė, tą patį daro ir kitų turtingųjų dvarponių moterys. Dvarponiai išsiurbia iš žemės didelius pinigus, o jų moterys juos išmėto svetimuose kraštuose ir Paryžiaus kromininkams turtuotojams krauja, taigi pinigais prie pakeliamo kultūros svetimuose kraštuose, bet ne Maskolijoje. Didžiųjų dvaruose, užimančiuose plotus kelių simtų arba dešimčių tukstančių dešiatųjų žemės tankiausiai nėra nė vienos mokyklos nė lavinamųjų ločių darbininkų vaikų. Argi tokiu būdu keliama kultura kokiems nors krašto žmonijai; argi tokiu būdu pakeliamas apšvietimas? Ir teip besielgiančių dvarponių tauta nė jokios neturi sau naudos. Kartais, užėjus geram upui, Lietuvos dvarponiai paskiria kiek pinigų besimokantiems augstiesiems mokslui, bet paprastai jų stipendijos paskiriamos ne lietuviams tikimams. Antai netoli įjieskanti surinkęs Lietuvoj turtus užžiūrėjęs Zyplių dvaro, Kaminski, užrašė 80000 rublių studentų augstiesiems mokslų stipendijoms, bet iš jų stipendijų gali naudotis tik lenkai, ne tie, kurių kraikauti pinigai surinkti. Kaip koks Lietuvos dvarponis užrašo kartais ne mažus pinigų Kriokavos mokslo akademijai, arba Galicijos muzejų palaikymui. Tas gerai, bet kokių būdu toki dvarponiai pakeliamos Lietuvos kultūrą, kokių būdu jie prisideda prie gerovės augtinio krašto, to, turbūt, nė Stolypin nežino; jis, be abejonės, nežino nė kokių būdu kelia ir palaiko ir Maskolijos kulturą jos didelių žemės plotų savininkai, norintys maskoliai žemės savininkai Maskolijoje visgi arčiau stovi krašto žmonių negu tokių jau žemės plotų savininkai Mažusijoje, Lietuvoj arba Baltgudijoje. Pasakutiniems laimė giminio krašto, jos žmonių reikalai mažai apeina, jie todėl arba didina turtus prncų, italijonų, Prancūzijai ar Italijoj mėtydami pinigus, arba juos apverčia palaikymui lenkų kystės, jos pakėlimui, bet ne pakėlimui tų kraštų, kur pinigai surinkti.

Ateinančios, iš Maskolijos žemės nios parodo, kad caro viešpatystėj neramu. Išvaikius dumą, neramumo iš syk nebuvo matyt, dabar vienok jis vis aiškiau apšvieks. Valdžios areštavimas stengiasi žmones nuraminti, bet tas išduoda visai priešingus vaisius. Reakcija visur gindo didesnį pasipriešinimą. Apisirę ant dums, antai daugelyj apskričių Tulos gubernijoj sukilo jau kaimiečiai ir užplūdinėja ant dvarų kadangi dvarponius laiko didžiuliais savo priešais. Kaimiečiai išplės dvarus ir buvusios dums atstovo konservatyvų partijos grafo Bobrinskio.

Dėl neramumo Maskolijoje, caras vėl rengiasi su visa savo šėma myna persikelti ant laivo ir įsiskoti ramesnės vietos ant jurių. Jis plaukinės Finlandijos ir Švedijos pakrantėse. Pas jį ant laivo vėliau atkaks ir Stolypin. Manoma, kad caras vėl ant jurių su-

tik su Vokietijos cecioriu ir pas
 jį įjieskos rodos, kaip geriausiai
 nuraminti Maskolijos žmones.
 Vokietijos ceciorius, žinoma, ka-
 rui geros rodos nei suteiks, kadlan-
 gi susiduritinimas Maskolijos jam
 visai neigistas.

PRANCUZIJA.

Pietinių departamentų vyno au-
 gintojai dar vis nenusiramino, bet
 jie užsilaiko visgi gana ramiai.
 Vietoj sustreikavusių miestų ir
 valsčių viršininkų randas buvo pa-
 skyres savo kamisorius, bet ir tie,
 atkakę ant vietos, neilgai laukę,
 pristoję prie streiko. Randas bu-
 vo paskyręs rinkimus naujų mie-
 stų viršininkų, bet ir tas nepasis-
 kė, kadangi rinkėjai atsisakė rin-
 ki, tie teipgi sustreikavo. Priver-
 sti žmonis rinkti randas negali-
 teisybė, parlamentas pritaria ran-
 dui, bet to nepakanka: reikia, kad
 jam ir žmonės pritarų.

Bijodamas maistų, randas už-
 draudė šimtet kompanijoms keliau-
 ti į stebuklingas olas Lourdes.

TURKIJA.

Turkishkoj Armenijoje vėl užgi-
 mę maistai, prieš Turkijos val-
 džia iš naujo pasikėlė armenie-
 čiai. Betlisio gubernatoriaus, Ferid
 Bey, nugalždinimui pasikėlėlių
 bandė parengti ramiai kaimuose
 gyvenančių armeniečių skerdynes,
 bet tuom užsitraukė įsikisimą sve-
 timų viešpatysčių konsulių, kurie
 savo ambasadoriams pranešė apie
 gubernatoriaus parengtas žmonių
 skerdynes. Pareikalavus svetimų
 kraštų ambasadoriams, gubernato-
 rius Ferid Bey likosi nuo vietos
 prasalintas.

Maskolija, norėdama sultanu-
 padėti, ant Turkijos rubežias
 daboti armeniečius, sutraukė dau-
 gian kareivių.

IŠ LIETUVOS.

IŠ SENAPILĖS.
 Suvalkų губ.

Gegužės 19 d. vietinės Senapi-
 lės organizacijos "Bundo" buvo
 sušauktas susirinkimas, į kurį bu-
 vo pakviesti taip-pat ir draugai
 L. S. D. Pasakius draugams —
 bundiečiumi žydiškai ir L. S. D.
 lietuviškai — prakalbas apie da-
 bartinį revoliucijos stovį ir jo
 istoriją, buvo priimta tokia rezol-
 liucija: "Męs, susirinkusieje 40
 žmonių, apsvarstę šių dienų klau-
 simus, išrandam, kad valstybės
 dūmų tik socialdemokratų frak-
 cija yra tikra užtarytoja visos Ru-
 sijos proletarijato reikalų, kuo-
 tik ji viena tikrai kovoja už tų
 šauksmus, kuriuos yra pastačius
 socialdemokratija, — užtę męs
 siunčiame broliškus liškai mūsų
 draugams socialdemokratams
 "Broliai-draugai! kovokite drą-
 siai ir lai žodžiai, skambanti nu-
 tribunoms, vienija ir organizuoja
 visą vargstančią liaudį, lai ta liau-
 dis žiuri į jus s.-d. frakcijos na-
 rius taip, kaip ligsiol žiūrėjo —
 kaip į vienintelius pamintųjų
 žmonijos tiesų apginėjus".

Jaunikaitis.
 (Iš "Sk.")

IŠ BALANDŽIU,
 Raseinių pav.

Nr. 24 "Lietuvos" tilpo straip-
 snelis, kuriame Balandžio so-
 džiaus gyventojai labai išaušginti
 ti, perstatyti suprantančiai, kovo-
 tojais už savo tiesas. Tuom tarpu
 Balandžio sodžiaus gyventojai la-
 bai tamsūs, iš senesniųjų nė vie-
 nas nė moka lietuviškai skaityti
 ir rašyti, nė vienas nesupranta
 dabartinės kovos, nesupranta sa-
 vo tiesų (teip, turbūt, terp seno-
 sios gentkartės yra veik visur, ta-
 gi rodo, tokių mažmozių, vi-
 siems žinomų, neverta nė taistyti
 Geriau užsimti tikrai svarbiai
 darbai, mažmožius galima piliki-
 ti, kad ir nepataisytus Rd.). Pa-
 matę kokį maskolišką šnipą, už-
 versto nusiima kepturę.

darby ne matyt, dangumos užsi-
ėmimas yra tai paleistuvystės ir
girtuokliavimai. Gyvena užtai
varginiai, prasiškolinę, ne vienas
jau savo ukę parsamdė apskre-
sniams ir apšviestiesiems už mu-
sų kaimiečius žydėliams.

J. St. ...tis.

IS ABELIU,
Zarasų pav.

Balandžio 30 d., aviaziavo Kau-
no prokuroras ir žandarų rotmi-
stras. Ryto anksti apie 6 val. pa-
reikšalavo pas save Just. Vieno-
žinskių, kuriam Vilniaus teismo
paskirta du metu stiprovės. Pa-
davus kasaciją senatam, Vien. bu-
vo laikinai paliuosutas. Daba-
jam prokuroras pasakė, kad ji esąs
sumintas, kad jo skundą senat-
tas atmetęs. Be to, klausinėjo,
ko V. vazinėjęs. Vilniun, ar nepa-
žįstą ten kokio Bludžiaus ir tt.
Žandarų ji rotmistras su prista-
vu ir sargybiniais tuo tarpu nu-
vyko Vienožinskio tėviškins kra-
tos daryti. Čia rado beviestį
Justino draugą Baverą, su kuriuo
kartu kalėjime sėdėjo. Nors Ba-
veras parodė savo paspartą, ta-
čias rotmistras liepė jį suimti.
Paėmė dar kelias rusiškas Vieno-
žinskiatės knygeles ir revolverį,
neprašytieji svečiai išvažiuo at-
gal Abeliusna. Prokuroras
griežtai atsisakė suimti Baverą,
bet rotmistras savo valia užturė-
jo jį ligi vakaro, kolei nėtėjo iš
Kauno žandarų valdybos žinia,
kad Baveras nejeskomas, ir kad
jis savo bausmę jau atsdėjęs.

Abelietė.

(Iš "Sk.")

IS LEBEDŽIU,
Ukmergės pav.

Gegužio 3 d. naktį, netoli Lebe-
džių sodžiaus chuliganai užpuolė
ant trijų vežimų degtinės. Kiek
vezimus apdaužė, o degtinę susi-
krovę į savo ratus, nukeliavo.
Kupiško policija stropiai pradėjo
jieskoti kaltininkų. Dvi dieni čia
ji "darbavosi". Krtė kuone viešą
Laukminiškių sodžių. Suėmė J.
Gabriuną su sunum, smarkiai su-
musė; pas juos rado penkis
pusbutelius degtinės. Bu-
vo suėmė G. Katelę ir jo 8 met-
sunny, bet tą pačią dieną paleido.
Mat, per kratą vienas sargybinis
pradėjo klausinėti Katelės su-
naus, ar nezingas, kas čia esąs so-
cijalistas, ar kas nedaužęs mono-
polių ir taip toliau, sargybinis ža-
dėjo apdovanoti vaiką, jei tik ką
pasakys. Vaikas, pasigobėjęs do-
vano, pasakė, ką buvo girdėjęs
nuo tėvų kalbant. Bet kaip dau-
giau nieko neišgirdo, tai ir palei-
do. Tą pačią dieną krtė Lebe-
džių kelis ukinkinus. Nors nieko
nerado, bet vistiek keletą apkulė.
J. Jonušką dargi serganti sumušė.
Daug kalta čia policija, bet dar
kaltesni chuliganai, kurie savo
darbais iššaukia reakciją (vada-
mažios siutimą). Dėlei jų dau-
gė kenčia nieko nekalti žmonės. Jei
taip toliau chuliganai darys, pri-
versti bus susipratusieji darbi-
ninkai su jais elgties, kaip su di-
džiausiais priešais.

Jonas Raugalius.

(Iš "Sk.")

IS PAPILĖS,
Šiaulių pavieto.

Piktoji išgamų veislė visur iš-
kėrojusi savo šaknis. Nestingai
jų ir pas mus. Buvo čia neseniai
valsčiaus sueiga dėl kelių. Žmo-
nės trumpai-drutai pasakė, kad
kelių ponams daugiau nebetaisy-
sią, o tik sau. Užteko, sako, po-
ny jungo, reikią jau žemėn įsi-
kratyti. Bet štai išlenda Jonas
Čepulis iš Kaziškių ir ima kalbėt,
kad reikią dragunų parkviesti
maistininams malsinti; pasigyrė,
žinas ir tų maistininų vadą: te-
gul tik pribusią dragunai, tai jis
parodysiąs tiems piemenims, kad
jie daugiau atsisaukinų neplatin-
tų. Dabar jis turi suradęs sau
daugiau padėjėjų ir sakosi, du-
siąs prašymą lig paties gubern-
toriaus – jo nurodymų, tegul su-
ima tokius ir tokius žmonės.

Svilplukas.

(Iš "Sk.")

KĄ VEIKIA MUSU KUNIGAI.
Da naujas darbas atsirado mūsų kunigams — kauniškių-atstovų keikti. Ir kur gi nekeikis: tiek dirbo, prakaityvo, tiek kalė žmonėms, kad kokių bedievių socializmo nerinkyt, o čia, kaip tyčia, penki socialistai pakliuvo. Kad nors jie ten tyliai sėdėtų, nepiktintų žmonių, o dabar visokius raštus jiems rašo, lapelius leidžia, šaukia žmonės, sako, kad reikia atimti nuo ponų ir, baisu pasakyti, ūnigų žemę.... Jie vis tik apie darbininkų ir nuvargusių valstiečių kalba, o kunigų bičiulių. — nepamini. Piktą dėl to pasidarė mūsų kunigams ir jie ėmė šaukti per pamokslus, kad kauniški visi neturį atstovų. Stai antrą Velykų dieną Kovarsko (Ukmergės pav.) džiaconas Legeckas, kad ėmė varyt ant kauniškių-atstovų, tai net žmonės pėčiais pradėjo traukyti. Girdi, visos tos nelaimės, kurios dabar ant mūsų užkrito, — tai socialistų darbas, ir da jus atstovus socialistus išrinkto! "Šakiau as jums, kad geri žmonės reikia rinkti, o dabar mes neturim savo atstovų: visi jie — bedieviai, socialistai.... Musų karalius — mielaširdingas, nuo jo daug ko galima būtų išprašyti, kad ne tie socialistai, — jie viską nori kartu paimti ir karalių nuo sosto nustumti.... Žiūrėkit, kiek mums jau davė karalius liuosybių: leido atvirai procesingas daryti, ir daug kitokių palengvinimų davė, o jie vis kaip šaukia, taip šaukia".... Turbut, nuo tankiai apsilankancio pas jį Ukmergės ispraukinko ar jo pagelbininko patyrė džiaconas apie tokį valdzios gerumą; o, rasi, nuo aplinkinių dvarininkų, už kuriuos jis taip galvą gulto? Pernai, pakilus Kovarsko apygardoj streekams, jis darbininkus stafiai vagimis vadino. Ir dabar, gindamas ponų kišene, jis taip niekina atstovus socialjaldemokratus.

Panašiai šaukia ant kauniškių-atstovų ir Krakij (Kauno pav.) klebonas Vildmantas. Jam vis "Škardo" skaitytojai tai pragar, apaštalai, o ką jau bekalbėti apie socialjaldemokr. atstovus! Tiems socialistų atstovams, girdi, rupi ne darbininkų ir mažžemųjų reikalai, o tik, kaip sukelti maistą ir išsundyti žmonės. Jiems rupi sugriauti Dievo duotąją valdžią ir įvesti savo vergiją. Jie nori suilyginti svietį ir išnaikinti ponus, kuriems Dievas davęs dvarus, žemes ir visokius turtus. Dėlto jus, darbininkai, privalot ne murmėti prieš ponus, ne streikuoti, bet ty liai kentėti, o tuomet žemė tikru rojum pasidarys.... Kam, kam, o klebonui ir dabar joms, tik tie socialistai, baityrės, ir "Škardas" ne karia jam užnuodija saldžias dieneles. Dėlto jis ir keikia taip juos, išrišimo neduosias už "Škardo" skaitymą.

(Is "Sk.")

IS MESKUCIU.
Šiaulių pav.

Kiek mums, meskutiečiams, vargo su tuo monopoliju! Pirmą kartą buvo paimta 30 rub., ir mes turėjome užmokėti 300 rub. pabaudos. Jeigu antrą kartą bus išplėstas monopolis, ir mes nepaimsim plėšikų, gązdino skraidytojų burio vadas, Osten-Sakenas, visą miestelį iš armotų suardysias. Ir liepė saugot monopolį, pačta, bažnyčią ir dargi kleboniją ne policijai, o patiems žmonėms. Gyventojai skundėsi, kad, ginklų neturėdami, negalėsia nieko padaryti. "Akmenimis užsmukiti!" — atsakė vadas. Ir, tikrai, kuomet antrą kartą atėjo plėšt Šiaulių gimnazistai, bijodami atsakymo, žmonės du iš jų ant vietos akmenimis užsmūžė, o trečią vos gyvą į Šiaulių nugabeno. Nesmagiai jaučiasi meskutiečiai, gyvybę dviem jauniem vaiknam atėmė, ir tai dėl to monopolio! Nezinome, ką ir bedaryt su juo. Da 1905 metais buvom visi, kaip vienas, nutarę prašyt valdzios, kad uždarytų monopolį; jeigu valdžia negalėtų ar nenorėtų to padaryti, tai prašėm, kad nors šventadieniais laikytų uždarytą, bet kas tau davė. Praslinkus metams, vėl

is, kaip vienas, nutarėm, bet
is kaip nieko nėra, taip nėra.
ką mums dabar daryt, kad galė-
tume nuo to biau rybės atsikra-
tyt? Rasi, kas nors iš "Skardo"
kaikytųjų paduos mums koki pa-
arimą.

(Is "Sk.")

IS PALANGOS.

Apie Palangą, turbūt, yra kiek-
vienas girdėjęs nors iš dainos
pie Birutą. Nemanau čionai
tuoti plataus to miestelio aprašy-
ti, tik noriu keletą žodžių para-
sytyt apie čionykštės jurių ma-
uikles, kurių dėlei Palangon ka-
saras pravižiuoja nemazai ligo-
si ir taip sau svečių, norinčių
pataisyti sveikatą. Pirmiau čio-
nais gėdavo atvykti gydytis ir
neturtinčių žmonės, bet grafas F.
Tiškevičius visas maudyklės at-
lavė vienai prekėjų (kupėjų)
kompanijai, ir dėlto gyvenimas
čia taip pabrangė, kad čia turtin-
niejie tegali dabar čia atsila-
tyti. Tą gyvenimo pabrangimą
butų galima išeisinti, jeigu mi-
nietoji kompanija būtų čionai įve-
dus didelių pagerinimus ir pato-
gesnius, vienok ligsiol tame atvė-
rijyje padaryta labai mažai, nors
laikrasciuose ir buvo garsinama
apie visokių naujų įvedimus ir
pagerinimus, ypatingai apie gy-
venimo pigumą. Svečiai, pa-
traukti garsinimais, labai ap-
sigauja, atvykę čia. Teisybė, di-
dziausias nepatogumas — Palan-
gos tolimas nuo gelžkelio (nuo
Liepojaus 74 verstai, nuo Prieku-
lio 69) — ne taip veikiai gal bi-
ti panaikintas, vienok, jei tikras
moras būtų tų, nuo kurių dabar
čia viskas priguli, galima būtų
padaryti, kad nors privatiavimas
prie Palangos būtų patogesnis ir
pigesnis. Dabar prisieina moke-
ti už paprastą (nuo Liepojaus ar
nuo Priekulio) ne mažiau 15 r.;
geresniuose jeigu ratuose važiuo-
jant, reikia užmokėti po 20—30
rub. į vieną galą. Tokį pinigų
pluoštą išleisti vienam važiavimui
galai ne kožnas. Reikia dar pri-
minti, jog Palangos apeliokės
prieš 10—12 metų buvo daug puik-
esnis. Pirmą čionai buta apš-
čiai pušynų, kurie negi ar visai
nukirsti, ar taip išretinti, kad var-
gu nuo saulės paksnų berasti.
Ant Birutės kalno, kurs kitą kar-
tą visus buvo apaugęs "žaliomis
puselėmis", liko vos keletas puš-
ių. Kur senovėje šalyje to kal-
nelio kurianios gal amžinoji Per-
kuno ugnis, dabar grafas F. Tiš-
kevičius pasidirdindas Lourdo
uop kopiją, parodydamas tuo, kaip
mažai jisai, kartu su visais Lie-
tuvoj gyvenančiais ponais, teger-
bia mūsų senovės paminklus.

(Is "Sk.")

APIE MOKYKLAS.

Kad apšvietimas visiems reika-
lingas, nėra ką ilgai kalbėti. Pa-
kanka tik apšvieželti aplinkui ir
lengvai pesterbėmte, kad ten, kur
žmonės apšviestėsi, jų gyvenimi-
mas geresnis. Tamsus, nenašvie-
stas žmogus nemoka sunaudoti
nė savo įiegu, nė tų gyvenimo ap-
linkybų, kurios jam atnešti galė-
tų naudą. Da svarbesnis apšvie-
timas darbininkams, jeigu jie no-
ri pagerinti savo gyvenimą, jeigu
geidžia išsiliuosuoti iš slėginančio
juos vargo ir nužeminimo. Kol
darbininkai tamsūs, tol jiems
sunku priderančiai suprasti savo
padėjimą, sunku suelti vienybę
ir išsiaiškinti kelius, kuriais gali
iškovoti sau gerovę ir laisvę.
Tamsūs žmonės — tai avinų ban-
da, kurią gudresnėjie visuomet
laiko paklusnume ir nusizėmini-
me. Nebereikalo sakoma, kad
"apšvietimas — galybė". Nebe-
reikalo viešpataujančios, klasios:
lobininkai, dvasiškoji ir svietiš-
koji valdžia visur ir visuomet
stengiasi neduoti apšviesties pra-
ciekių miniams, bet rupinasi juos
tamsume laikyti. Jie gerai su-
pranta, kad apšviesties žmogus
nebebėrės jiems tarnauti, nebe-
rės įargti ir buti savo išnaudoto-
jų vergu. Dėl to žmonių moky-
klos maž-dabar žmóniskai apru-
pintos tiktai tose valstybėse, ku-
riose yra konstitucija, tai yra, kur
žmonės patį savo reikalais rupi-

ti. Ten, kur valdžia, kaip an-
si. Prusose, biurokratų ranko-
s, žmonių apsvietimui visiškai
sistrupina. Kad taip yra, paro-
šios skaitlinės. Taip antai,
Anglija žmonių apsvietimui išlei-
džia dešimtąją visų valstybės iš-
leidimų dalį, Prancūzija — penkio-
tąją, Vokietija — septyniolik-
tąją, Rusija — tikait šimtas pen-
iasdešimtąją dalį. Dar aiškiaus
matyti tas skirtumas, palygi-
mus, kiek kitose valstybėse išlei-
diama pinigų per metus kiekvie-
no valstiečio pradedamajam ap-
svietimui. Taip antai: Naujojo
Jordlandioje tam tikslui išeina po 5
rub. 74 kap. per metus; Jungti-
sios Amerikos Valstijosose —
po 4 r. 86 k.; Vokietijoje — po 3
r. 43 k.; Šveicarijoje — 2 r. 43 k.;
Anglijoje — 2 r. 36 k.; Prancūzijoje
— 1 r. 66 k.; Rusijoje — tik po 31
kap. ir tai didžiuliu duoda žemie-
jų įstaigos ir valčiai, valdžia gl
leidžia tiktaip po 8 kap. kiekvie-
nam valstiečiui.

[domu taipogi palyginti išlai-
sams mokslui ir karumenei. Tiept
1900 m. Rusijos karumėms užlai-
samas kiekvienam valstiečiui at-
leisio po 3 rub. 16 kap., kiekvieno
valstiečio mokiniui valdžia iš-
leidžia, kaip jau sakėme, tiktaip po
8 kap. Už tokius pinigus negali-
ma pakaktinai mokyklų pastatyti,
nėl to Rusijoje, vidutiniškai imant,
vieną pradedamąjį mokyklą turi
užpinupiti apygardą 299 ketvirta-
jų verstų, arba 2 tūkstančių 177
žmonių, tuo tarpu Italijoje moky-
klą aprupina tik 4 verstus, arba
41 gyventoją; Vokietijoje — 8
verstus ir 950 žmonių; Anglijoje
— 8 arba 1300 žmonių; Austri-
joje — 13 verstų ir taip toliau. Iš
šios aiškiai matyti, kad, sakysim,
Vokietijoje mokyklą aprupina 37
rusijos mažesnę apygardą, negu
Rusijoje. Tokiu būdu ten mo-
kyklą žmonėms arčiau ir 23 karas-
tingesnis lengviau įeiti lankyti.

Be to, juo mažesni žmonių
kaikių aprupina mokyklą, juo
lengviaus visi vaikai gali joje at-
sistoti sau vietą. Ir, išties, Rusi-
joje beveik 2 trečdaliu vaikų nega-
patilpti mokyklose ir tik trečio-
dalis gali gauti pradedamąjį ap-
svietimą. Negana to, užsienio-
e įvestas priverstinis vaikų mo-
kinimas, ko nėra Rusijoje.

Nors ir augstai pastatytas pra-
dedamasai mokinimas užsienio-
e, nors pradedamosios mokyklos
tėneš daug daugiau naudos val-
stiečiams, negu rusiškosios, ta-
čiau joms dar daug kas galima
žmėsti. Beveik visose užsienio
valstybėse, o tokioje Vokietijoje
pačiai, valdžia ir viešpatujan-
sios klasios naudojasi mokykla
aiapo politikos įrankiu: jos sutei-
cia mokinimui tokią pakraipą,
kuri jėms naudinga. Mokinimas
vien vedamas taip, kad vaikams
butų įkvėpta pagarba ir paklu-
numas esančiai svetiskiai ir dva-
šiskajai valdžiai (karaliai — Vokie-
tijoje), įkalą vaikams į galvą, kad
labartinė visuomenės tvarka
labarta ir nepačialama, kad soci-
aldemokratai, — tai didžiausi
monijos priešai ir daug panašių
lialalykų, kuriems neturi būti vie-
tos mokykloj.

Jeigu taip yra užsienio-
e, tai jau bekalbėti apie Rusiją. Čion
valdžia taip suvaržė mokyklas,
jos pavirto vien tik į valdžios po-
litikos įrankį. Čion mokykloms
nupie ne apsvietiti vaikus, bet pa-
laryti iš jų paklusnius valdinius,
tiklai atsidavusius dabartinei vald-
žiai ir tebesančiam valstybės ir
draugijos tvarkai. Mažai to. Ma-
nydama, kad mokytojai nevisuo-
net pildo valdžios norus, vietoj
uaprasčius žmonių mokyklų, Ru-
sijos valdžia pradėjo vesti vadi-
namąsias cerkvijų mokyklas, ku-
ros visiškai priklauso pravoslavų
dvasiškijai, kuri, kaip ir kiekvie-
la dvasiškija, — uoli valdžios sa-
nininkė ir jos norų pildytoja.
Taip, 1901 m. visoje Rusijoje (iš-
kyrus Finlandijoje) buvo 40 tūkst.
31 ministerijos mokyklų ir 20
tūkst. 877 cerkvinės mokyklos.

Dar blogesnis mokyklų padėji-
mas pas mus Lietuvoj. Negana,
kad jos, kaip ir apskritai Rusijoje,
ra pavertos į valdžios politikos
įrankį, — čion jos turi dar du ki-

DARBO LAUKO.

atsburg, Pa. Darbininkai Preščių augstųjų pečių, iš viso iškovojimui 8 val. darbo dienos rengia streiką.

Butte, Mont. Sustreikavo čia gromatiniai. Jie reikalauja didesnių algų.

New York. Amerikos geležinkelams vagonų dirbtuvės gavo nuo geležinkelio užsteliavimus ant 15 milijonų dolerių, dar apie reikalingam ant 16 milijonų dolerių, čia derybos. Todėl visose vagonų dirbtuvėse atsis priimti daugiaus darbininkų.

New York. Sustreikavo čia 2000 vežėjų "American Ice Co.". Jie reikalauja užmokėtinio už darbą višs paprastu laiku. Sustreikavo čia tiepti gatvių sluotojai.

Beraga, Wis. Sudėgė čia Nestoro lentų plovyklą. Per tai 300 ypatų neteko darbo.

Denver, Col. Konvencijoj Vakarinės angliakasių organizacijos, delegatas Robert Rundale apreiškė, jog balandžio mėnesį 1908 metų, pasibaigus dabartiniams kontraktams, užims dideli angliakasių streikai, kurie apims visą Ameriką.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

Rock Springs, Wyo. Sitų ap linkinių kalnakasai organizuojasi. Prie unijos pristojau jau 1400 kalnakasių.

kiais atstovais valdžia, ka nori, tai daro. Jie padidino skaitlių kareivių ir užtvirtino biudžetą. Su pinigais ir kareiviais valdžia galės jų pačių brolius, trokštančius laisvės, žudyti, karti ir šaudyti. Vieni tik social-demokratai viską drasiai ir akis valdžia drožia. Jie nesibijo grąsinimų valdžios. Perstojo kalbėti, kvartetas padainavo "Marselietę", o Amelija Buškiutė deklamavo eiles iš "Kovos".

Drg. P. Grigaitis dar ir trečią sykį kalbėjo apie darbininkų blogą padėjimą ir apie socializmą. Klausytojams kalbos labai patiko. Susirinkime buvo žmonių visokių nuomonių, bet visi užsilaukė ramiai.

Drg. P. Grigaitis ištiko yra puišus kalbėtojas. Su tokiomis kalboms pakelia didžiausio tinginio sirdį, ir snaudziantieji pradeda kitaip manyti. Ištarime drg. P. Grigaitiui širdingai aciu už atsilankymą.

Žmonių prakalbas teip daug lankė, kad paskiau atėję negalėjo tilpti į salę.

Aukų tapo sudovanota 35 dol. 50 centų. Pasiūta J. O. Sirvydai, jis jas perduos L. S. D. P. Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

Vincukas.

VEIKIME VISI.

Apšvičtumo labui įsikūrė Vilniuje "Vilniaus Aušros - Lietuvių apšvičtumo Drangija", kurios miestui yra — platinanti apšvičtumą tarp lietuvių, įsteigianti pradžias, auginti švietimo mokyklas, skaityklas ir tt.

Tai ką mes, Amerikos lietuviai, turime ant to pasakyti? Ar žiūrėti ir laukti tos Drangijos veiksmų, ar prisidėti prie jos su visa energija ir pasišventimu? Ar iš savo pusės patarčiai, kad prisidėtume ir tai ne pavieni, bet visi Amerikos lietuviai, kokių jie nuomonių, partijų ir ypatybių persitikrinimų nebūtų. Mokslo visiems yra reikalingas, be mokslo mes niekad prie nieko neprieisime. Trumpliausias kelias prie laimės, gerovės, santaikos, visuotinio progreso ir tt, priguli nuo subrendimo ir mokslo. Nors 100 metų pralinko nuo laiko kada George Washington, Abraham Lincoln, Benjamin Franklin ir kiti kariautojai už žmonių tiesas sutvėrė tvirtą, laisvą respubliką — Suvenytas Valstijas, bet žmonės nebuvo dar gautinai tobuli, kokių jie nuomonių, globon kapitalo ir liaudės virto ne laisviai, įpuolė į dar didesnį vargą, negu buvo pirma: kada juos pardavėję, kaip gyvulius, tasyk ponas prižiūrėjo, idant būtų sveikais, ganėtinai atsilęję; šiądien apie juos nebesirūpina, jie pats ateina sunkius darbus dirbti, iš tikrųjų šiandien arklio geresnis buvęs negu žmogaus darbininko, girtuoklystė - paleistuvystė ir ligos platinasi, ne blaivininkai tas ydas griauja. Daugelis daužo monopolius vien dėl to, kad dykai gauti degtinės. Ar ne tiesa? Verto senos merginos davatkois, kad vyrų negavo ir rugių tingėjo piauiti. — Ar netiesą godotinas kunigėli? Ir tu pats bėgai seminarijon ne iš pašaukimo, bet dėl geresnio kąsnelio duonos, kad galėtum gerai pavalgyti, ir išsimiegojęs, platinai blaivystę tarp merginų ir moterelių, o apie apšvičtumą savo seselių ir brolių nebūvo laiko mįslyti, tai darbas bedievy, socializmas ir tt. ir tt.

Paveizdan, Naujoje Zelandijoje, kur liaudis apšvičtesnė, kraštas pasidarė stebuklų šalis, o ji po valdžia Anglijos karaliaus. Tai gi, matomai, ne lordai, carai, karaliai, kunigaikščiai kalti, jeigu mes stovime žemai, bet mes patys. Nereikia nė monopolijų daužyti, nė blaivystės, nė Sv. Kazimiero draugijas tvirti, ir be to mes galime blogą išnaikinti.

Japonai pergalėjo Maskolijoje ne dėl jų stipraus kuno sudėjimo: iš vieno maskolisko draguno galima būtų tris japonukus nulipinti, bet dėl jų apšvičtumo. Protas, o ne kumščia galina ir nepergalima.

Iš dūmos atstovams ne žemės daugiaus pridėję reikalauja, bet visiems uždėję mokyklų. (čia klysta ir rašėjas. Alkanas negali gerai mokyti, Redak.). Kas iš to, jeigu mūsų ukininkas turės daugiau žemės, jeigu jos nemokės išdirbti: kas jam bus do nauda, nors jis ir dyvylė kiauilių turės, o vasarai atėjus, išdės visos, jei nemokės jų auginti? Amerikos ūkėsas užaugina iš trijų žąsų ir vieno žąsino 100 žąsiukų ir už kiekvieną paima nuo \$1.50 iki \$2.00, o mūsų ukininkas tiek, kiek jam Dievas duoda, — daugiaus 15 žąsiukų.

Iš tų trumpai sutrauktų žinelių galima pamatyti, kokia ateitis mūsų laukia, jei visi tik apie pilvą apysimės. Iki šiol mūsų socializmai ir kunigai tik klausymą pilvo gvildina, palikdami žmonių protą mažam skaitliui lietuviškos inteligentijos, kurią niekina. Ir kas iš to išeis? Sustosime ant vietos.

Liaukimės vaidų, visi išvien, senas ar jaunas, turtingas, ar burtis, griebkimės mokslo, švietimės, padėkime Vilniaus Aušros draugijai šventai ir praklinę darbą atlikti nuosekliai. Įtasykim centrą Amerikoje ir išdirbkim programą; nurodykime, kokių mokyklų mums labiausia reikia ir kur parengti. Mes amerikiečiai galime prisidėti netik pini gais, bet ir Amerikos budų mokymo. Teisybė, šiandien mes turime prie kiekvienos partijos šiek tiek mokyklų, bet jos netikusios, tendentiskos, mūsų reikalams neatsako, bet jas galima perdirbti, įvedus naują programą; gerų mokytojų irgi netrūksta, jei būtų kuom apmokėti už jų triušą, o su tuom mes galime ateiti pagelbon, jei kiekvienas Amerikos ir Lietuvos lietuvis laikytų už pareigą savo parapijos mokyklą šelpti pinigais.

Paimkim, pateikstan, Kupiškį. Parapija didelė; iš ten Amerikos atvyko kupiškėnų, kiek žinau, apie 200 ypatų. Jeigu mes visi kupiškėnai kas menug mokėtume tik po 5c, tai galėtume beveik vienai jau mokytoją apmokėti.

Tai gi, kol lietuviška visuomenė Amerikoje susitars ir pradės šventą darbą dirbti, nes kupiškėnai pasirodys, ir čia pirmutiniai ir pradėkim darbą tuojau. Tai gi, draugai kupiškėnai, malo nėkit atsisaukti su savo pritarimu. Atminkit tuos laikus, kada buvo mums uždrausta mokyti, o vienok atradom progą jaujose, prie lajinės žvakės išmokyti arklus, suėję ratelin, paragindam ir padrašinavom viens kitą tolesniam veikimui.

Perspėdamas, kad daugumas kupiškėnų gali užmesti: kur ir kam mes pavesime sudėtus tam tikslui centus, tai tiems atsakau, jog mes galim išsirinkti ypatą, kuri atstovautų mūsų reikalui, o tuom gali būti Povilas Matulionis iš Aukštupėnų, tas senelis mums visiems gerai pažystamas, keliavedis ir Kivė Krivaitis Kupiškėnų; jis žino svarbius mokslus, supras mūsų norus, siekius ir teisingai pasiels. Aš pirmutinis prisidėsiu ir duodu tam reikalui, tai yra įsteigimui, ar nors pagerinimui Kupiškio mokyklos 50 rublių, jeigu Amerikoje gyvenant kupiškėnai iki sekančių metų sudės nemaziau.

Dr. A. L. Graičūnas, 3202 So. Halsted st., Chicago, Ill.

IS WORCESTER, MAS.

Sulaukėme ir šilumos, buvo čia jau 92° F.

Darbai čia čia gerai ir iš kitur pribuvusiam darbas ne sunku gauti. Juodašimė čia tarp lietuvių teipgi netrūksta.

18 d. berželio, prasidėjo seimas Sv. L. R. K. Seimas atsiuvo Sv. Kazimiero svėtinę. 8 val. vakare buvo teatrališkas perštasymas; atlošė veikalą "Terp dilgėlių rožė". Žmonių buvo apie 30 ypatų ir dar tame skaitliu apie pusę socialistų. Svarbiausias losikas, J. Galackas, seniau priklausė prie socialistų kuopos, dabar gi perėjo prie kunigo Jakšėno šalininkų. Jis yra pirmsėdžio ir čianykštės tautiškojo Sv. 57 kuopos. Tai gi mat jis stengiasi keliems dievams ant syk tarnauti, klausymas tik, kaip jis tokią tiesiog negalimą užduoti atlieka.

Turbūt nė vienam dievui širdingai nepatarnauja.

19 d. berželio buvo prakalbos. Terp žmonių paleido nežinia kas paskal, buk kunigas Milukas turės ginčus su socialistais, bet, žinia, to nebuvo. Klausydami kuniginių prakalbų, žmonės miegojo. Dar čia susistumdė kun. Milukas su keliais vyrais, bet jų nepertikrino, pats išėjo, paskui ji ir didesnė dalis žmonių. Tasyk likę padainavo marselietę, kunigas, žinoma, nelabai patiko. Sekantį nedėdien kun. Jakšėnis per pamokslą liepė žmonėms nekeikti socialistų, bet uždavė už juos poterių.

Nors pirm seimo laikraščiuose reikalauja reformavimo Katalikisko Susivienijimo, bet ne tik galinčios pagerinti organizacija reformos netapo įvestos, galima sakyti, kad seimas dar jį labiau pagadino, rinkdamas viršininkus ypatą iš atsizymėjusių intriguos ir tai keliems metams. Pa veiksian, Milukas išrinktas dvaisiku vadovu, tik kas žin, kas jį ves, kad jį intrigu purvyną pats nepiltų.

Svarbiausias nutarimas — yra tai, turbūt, priėmimas Miluko užmanymo siųsti pasykeikimą piepiežiui ir pakelti protestą prieš pasiėlimą Prancūzijos rando su kunigija. Turbut prieš tą protestą jau dabar drebą prancūzų pinkiniai! Bet klausimas, ką tas bendro turi su reikalais Amerikos Sv. L. R. K. A?

Svarbiu galėtų būti užgyrimas stengtiesi visur prie bažnyčių rengti lietuviškas mokyklas, bet arčiau prisiziūrėjus ir tas neisrodos do svarbiu. Ne svarbiu yra pats skaitlius mokyklų, kiek jų vertė: geriau jau būtų turėti, kad ir viegnų, bet tikrai gerą mokyklą, negu daug niekam netikusių, kuriuos vaikus mokina pats lietuviškai nemokanti, dūdorai, arba minyškiai. Reikia pirma gerinti nors esančias dabar netikusias mokyklas, o paskui jau rūpintis apie dauginimą gerų. Piniugus ir netikusios ištraukia, o naudos iš tokių nėra.

Tuom tarpu apie pagerinimą mokyklų, apie pastatymą jų ant geresnių pamatų, ypatą išliuosavimą mokinioje iš verguvis menkai apie vaikų lavinimą išmanančių kunigų nebuvo nė kalbos.

Buvo kalbėta ir apie įsteigimą prieglaudos namo, bet teipgi kunigiskai; greičiau tas klausymas ir pakeltas užkenkimui tokiom užmanymui S. L. A.

Seimo pirminko, kun. Miluko nuomonė, turbūt, svarbiausiu nutarimu yra — kad seimas S. L. R. K. organu net 4 metams išrinko jo "Zvaigždę". Bet ir isto nematyt, kad organizacijai būtų kokia ypatinga nauda. Organizacija 4 metams surišo sau rankas.

Sekantis seimas nutarta laikyti Chicagoj.

P. P.

DEL KUNIGO ŽEBRIO STRAIPSNIO.

Kunigas Žebris, dar prieš paskutinį seimą, rašydamas straipsnį S. L. A. reikalause, padavė gana svarbius įnešimus Susiv. reikaluose, ypatą gi reikaluose kolonijose, bent man teip rodosi. Bet terp gerų užmanymų, yra ten ir piudymai brolių su broliais. Kunigas Žeb. persergsti, kad Susiv. neprastotų savo savistovystės. Man rodosi, kad to geidžia ir kiekvienas S. L. A. sanarys. Kun. Ž. sako, jog S. L. A. ir socializmas atstovai, smarkius varė ginčus. Teip, bet kas davė pradžią? Kada XXI seime tapo išrinktas komitetas ir kolonijoms komisija, tai vienas komisijos sanarys pradėjo dar salėj žiaugstis ir girties savo urėdu ir tikėjosi padaryti kokius 6000 dol. iš savo urėdo (kodėl tik po metų apie tai kalbama? Red.). Netoli stovėjo ir socializmo atstovai ir tą viską girdėjo. Tai, argi dyvai, jeigu parašė fejletoną apie tokius S. L. A. šulius, kuriems rūpi vien pelnas ir asabiška garbė, o ne tautiški ir organizaciniai reikalai? Tas ir pagimdė tuos vaidus ir ginčus (bet jie neišaiškino tikro dalykų stovio. Rd.). S. L. D. P. atstovas, girdėdamas, kad lietuvių turi tokią puikią organizaciją, laukė seimo, norėdamas pamatyti, koki atstovai suvažiuoja. Pamatęs, kad suvažiuo daug politikierių, ir pasiuntė tokius organizacijos vadovus ant Marso su visa jų politika. Tuom, kaip jis sakė, norys išsaukti kritika. Bet žmogus apsigavo: vietoj kritikos (juk jos pas mus nėra, mes mat dar nesuprantame, kas tai yra kritika ir kam ji reikalinga. Rd.), sulaukė plovonių, nesiliaujančių ginčų.

Kun. Žeb. įsako savo rašte būti labai atargiems su socializmais, kad jie nepaimitų į savo rankas S. L. A. Bet kiek aš žinau, socializmai ne tyko S. L. A. pagriebti, nes jiems jis gerai toks, koks yra, jie geidžia vien, kad jame nebūtų politikierių varančių savo reikalus. S. L. A. turi būti nepartyviskas. Kun. Žeb. sako, jog Susiv. L. Laisvamaniai rėmė socialistus, bet užtai laisvamanius išvaikė socializmai, jie dingo. Bet kodėl dingo? Todėl, kad jie tą užsiėmė. Jeigu S. L. A. sektų laisvamanius, tai teipgi turėtų dingti: jeigu S. L. A. viršininkai panorėtų teip autokratiskai organizaciją valdyti, kaip valdė Laisvaman. Susiv., tai jam teipgi negalima būtų ilgo gyvenimo pranašauti. Šiądien jau viena ypata organizacijos valdyti negali. Vienas Susiv. Laisv. vadovas užsimanė net nuo socializmo atimti čarterį, nors visai neturėjo tiesos tą daryti be sanarių susivaziavimo, o kas akiviausia, kad čarterio reikalavo visai nesužinojęs su prezidentu. Kitas vel Susiv. Laisv. viršininkas atsisakė išduoti rokundą jeigos ir išiegos, ką, sulgy seimo nutarimo, turi išduoti kas tris mėnesiai. Argi toki organizacija, kur viršininkai teip elgiais, gali gyvuoti? 20 d. sausio šių metų, kaip buvo pagarsinta "Lietuvoj", buvo suauktas pas Drą Šliupą susirinkimas su mieriu atnaujinti Susiv. Laisv. Susirinkome ketetas vyrų. Pradėjus svarstyti organizacijos reikalą, buvo užklausta, kodėl Centr. Sekr. neisduoda atskaitos. Po ilgo kalbų, ant galo, sekretorius pasakė, kad atskaitos reikalauja tik tie, kurie nepajįsta nė A B C; tiems, girdi, negalima rokundų išdavinti. Kuopa likosi sutverta arba atnaujinta; nutarta, kad Centro Sekr. turi atskaitą išduoti. Pralinko jau šeši mėnesiai, bet atskaitos visgi nėra. Argi socializmai, arba kitoki, gali tylėti, matydami tokį carizmą? Man rodos, kad tas nė kunigui Žeb. nepatik-

kių nėra. Tuom tarpu apie pagerinimą mokyklų, apie pastatymą jų ant geresnių pamatų, ypatą išliuosavimą mokinioje iš verguvis menkai apie vaikų lavinimą išmanančių kunigų nebuvo nė kalbos.

Buvo kalbėta ir apie įsteigimą prieglaudos namo, bet teipgi kunigiskai; greičiau tas klausymas ir pakeltas užkenkimui tokiom užmanymui S. L. A.

Seimo pirminko, kun. Miluko nuomonė, turbūt, svarbiausiu nutarimu yra — kad seimas S. L. R. K. organu net 4 metams išrinko jo "Zvaigždę". Bet ir isto nematyt, kad organizacijai būtų kokia ypatinga nauda. Organizacija 4 metams surišo sau rankas.

Sekantis seimas nutarta laikyti Chicagoj.

P. P.

DEL KUNIGO ŽEBRIO STRAIPSNIO.

Kunigas Žebris, dar prieš paskutinį seimą, rašydamas straipsnį S. L. A. reikalause, padavė gana svarbius įnešimus Susiv. reikaluose, ypatą gi reikaluose kolonijose, bent man teip rodosi. Bet terp gerų užmanymų, yra ten ir piudymai brolių su broliais. Kunigas Žeb. persergsti, kad Susiv. neprastotų savo savistovystės. Man rodosi, kad to geidžia ir kiekvienas S. L. A. sanarys. Kun. Ž. sako, jog S. L. A. ir socializmas atstovai, smarkius varė ginčus. Teip, bet kas davė pradžią? Kada XXI seime tapo išrinktas komitetas ir kolonijoms komisija, tai vienas komisijos sanarys pradėjo dar salėj žiaugstis ir girties savo urėdu ir tikėjosi padaryti kokius 6000 dol. iš savo urėdo (kodėl tik po metų apie tai kalbama? Red.). Netoli stovėjo ir socializmo atstovai ir tą viską girdėjo. Tai, argi dyvai, jeigu parašė fejletoną apie tokius S. L. A. šulius, kuriems rūpi vien pelnas ir asabiška garbė, o ne tautiški ir organizaciniai reikalai? Tas ir pagimdė tuos vaidus ir ginčus (bet jie neišaiškino tikro dalykų stovio. Rd.). S. L. D. P. atstovas, girdėdamas, kad lietuvių turi tokią puikią organizaciją, laukė seimo, norėdamas pamatyti, koki atstovai suvažiuoja. Pamatęs, kad suvažiuo daug politikierių, ir pasiuntė tokius organizacijos vadovus ant Marso su visa jų politika. Tuom, kaip jis sakė, norys išsaukti kritika. Bet žmogus apsigavo: vietoj kritikos (juk jos pas mus nėra, mes mat dar nesuprantame, kas tai yra kritika ir kam ji reikalinga. Rd.), sulaukė plovonių, nesiliaujančių ginčų.

Kun. Žeb. įsako savo rašte būti labai atargiems su socializmais, kad jie nepaimitų į savo rankas S. L. A. Bet kiek aš žinau, socializmai ne tyko S. L. A. pagriebti, nes jiems jis gerai toks, koks yra, jie geidžia vien, kad jame nebūtų politikierių varančių savo reikalus. S. L. A. turi būti nepartyviskas. Kun. Žeb. sako, jog Susiv. L. Laisvamaniai rėmė socialistus, bet užtai laisvamanius išvaikė socializmai, jie dingo. Bet kodėl dingo? Todėl, kad jie tą užsiėmė. Jeigu S. L. A. sektų laisvamanius, tai teipgi turėtų dingti: jeigu S. L. A. viršininkai panorėtų teip autokratiskai organizaciją valdyti, kaip valdė Laisvaman. Susiv., tai jam teipgi negalima būtų ilgo gyvenimo pranašauti. Šiądien jau viena ypata organizacijos valdyti negali. Vienas Susiv. Laisv. vadovas užsimanė net nuo socializmo atimti čarterį, nors visai neturėjo tiesos tą daryti be sanarių susivaziavimo, o kas akiviausia, kad čarterio reikalavo visai nesužinojęs su prezidentu. Kitas vel Susiv. Laisv. viršininkas atsisakė išduoti rokundą jeigos ir išiegos, ką, sulgy seimo nutarimo, turi išduoti kas tris mėnesiai. Argi toki organizacija, kur viršininkai teip elgiais, gali gyvuoti? 20 d. sausio šių metų, kaip buvo pagarsinta "Lietuvoj", buvo suauktas pas Drą Šliupą susirinkimas su mieriu atnaujinti Susiv. Laisv. Susirinkome ketetas vyrų. Pradėjus svarstyti organizacijos reikalą, buvo užklausta, kodėl Centr. Sekr. neisduoda atskaitos. Po ilgo kalbų, ant galo, sekretorius pasakė, kad atskaitos reikalauja tik tie, kurie nepajįsta nė A B C; tiems, girdi, negalima rokundų išdavinti. Kuopa likosi sutverta arba atnaujinta; nutarta, kad Centro Sekr. turi atskaitą išduoti. Pralinko jau šeši mėnesiai, bet atskaitos visgi nėra. Argi socializmai, arba kitoki, gali tylėti, matydami tokį carizmą? Man rodos, kad tas nė kunigui Žeb. nepatik-

kių nėra. Tuom tarpu apie pagerinimą mokyklų, apie pastatymą jų ant geresnių pamatų, ypatą išliuosavimą mokinioje iš verguvis menkai apie vaikų lavinimą išmanančių kunigų nebuvo nė kalbos.

Buvo kalbėta ir apie įsteigimą prieglaudos namo, bet teipgi kunigiskai; greičiau tas klausymas ir pakeltas užkenkimui tokiom užmanymui S. L. A.

Seimo pirminko, kun. Miluko nuomonė, turbūt, svarbiausiu nutarimu yra — kad seimas S. L. R. K. organu net 4 metams išrinko jo "Zvaigždę". Bet ir isto nematyt, kad organizacijai būtų kokia ypatinga nauda. Organizacija 4 metams surišo sau rankas.

Sekantis seimas nutarta laikyti Chicagoj.

P. P.

DEL KUNIGO ŽEBRIO STRAIPSNIO.

Kunigas Žebris, dar prieš paskutinį seimą, rašydamas straipsnį S. L. A. reikalause, padavė gana svarbius įnešimus Susiv. reikaluose, ypatą gi reikaluose kolonijose, bent man teip rodosi. Bet terp gerų užmanymų, yra ten ir piudymai brolių su broliais. Kunigas Žeb. persergsti, kad Susiv. neprastotų savo savistovystės. Man rodosi, kad to geidžia ir kiekvienas S. L. A. sanarys. Kun. Ž. sako, jog S. L. A. ir socializmas atstovai, smarkius varė ginčus. Teip, bet kas davė pradžią? Kada XXI seime tapo išrinktas komitetas ir kolonijoms komisija, tai vienas komisijos sanarys pradėjo dar salėj žiaugstis ir girties savo urėdu ir tikėjosi padaryti kokius 6000 dol. iš savo urėdo (kodėl tik po metų apie tai kalbama? Red.). Netoli stovėjo ir socializmo atstovai ir tą viską girdėjo. Tai, argi dyvai, jeigu parašė fejletoną apie tokius S. L. A. šulius, kuriems rūpi vien pelnas ir asabiška garbė, o ne tautiški ir organizaciniai reikalai? Tas ir pagimdė tuos vaidus ir ginčus (bet jie neišaiškino tikro dalykų stovio. Rd.). S. L. D. P. atstovas, girdėdamas, kad lietuvių turi tokią puikią organizaciją, laukė seimo, norėdamas pamatyti, koki atstovai suvažiuoja. Pamatęs, kad suvažiuo daug politikierių, ir pasiuntė tokius organizacijos vadovus ant Marso su visa jų politika. Tuom, kaip jis sakė, norys išsaukti kritika. Bet žmogus apsigavo: vietoj kritikos (juk jos pas mus nėra, mes mat dar nesuprantame, kas tai yra kritika ir kam ji reik

plėšė, užmušė jų savininką ir jo pačią, dukterei gi nukupojo rankas, sužeidė daug kitų ypatų. Austrijos žandarai gaudė įsiveržėlius, bet jiems pasisekė sumti tik du kazokų, kitiems pasisekė perbėgti rubežį. Matyt kazokams jau truksta Maskolijoje žmonių, todėl jie veržiasi net į svetimus kraštus ir ten pradeda užmušinėti ir plėšti.

Anglijos žymesnieji pirmieji padavė savo randui protestą, prieš darymą kokio nors sutarimo su caru randu, kadangi kiekvienas sutarimas būtų išnaudotas prieš Maskolijos tautą, pakeltų caro rando kreditą ir caras vėl galėtų kreiptis į Europos bankininkus įsiskodamas taip jam reikalingos paskolos, be kurios senoji tvarka negali laikytis: parengęs tiek kraujo praliejimų randas turės griuti ir Maskolijos žmonės galės iškovoti tokią laisvę, kokią turi angljonai.

Austrijos parlamento susirinkime 28 d. berželio rusinai ir rumunai pasiuntiniai smarkiai protestavo prieš išrinkimą lenko Skarzynskio antruojų pirmininko vietininku, kadangi mat Skarzynskį, renkant parlamento pasiuntinių, išrinko su pagalba visokių prigavysčių. Lenkai mat ne mėgsta eiti tiesiu keliu. Juk ir išvaidytų dūmų rengėsi prasišalinti Vilniaus atstovą Weclawskį, kadangi teigė išėjo į aikštę, kad jis buvo išrinktas ne visai teisingu būdu.

Turkijoje Armenijoje vėl sukilio armėnčiai. Buvo čia jau ir smarkūs susirėmimai kariuomenės su pasikėlėjais. Maskolija sergėjimui rubežiaus, kad armėnčiai negalėtų perbėgti į Maskoliją, sutraukė daugiausia kariuomenės. Caras mat stengiasi padėti sultaniui sukiličius pergalėti. Toks tokį mat rėmia.

Caras išleido vėl naują manifestą, kuriuo daleidžia izdo ministeriui užtraukti Maskolijos viduriuose (mat užrubežiai ne skolina) paskolą 5000000 rublių. Bet sulys tiesų, be žmonių atstovų pritarimo, nė jokia paskola negali būti užtraukta. Mat caras lauko jo paties užtvirtintas tiesas.

Ant Kaukazo, Tiflise, miesto viduryje nesugauti vyriškiai metė ro dinamito bombų į pulką ant pliciaus susirinkusių žmonių. Bombų eksplozijos daug žmonių tapo užmuštų arba sužeistų, o tame ir du banko urėdininkai. Užpuolikai mat bandė atimti 125000 dol. į banką gabenamų pinigų ir tas jiems pasisekė.

Hamburgo garlaivių kompanija Angliją dirbdina naują garlaivį, kuris bus didžiausias ant svieto, didesnis kur kas ir už Nojaus arką. Naujasis garlaivys turės ruimo 55000 tonų. Tą milžinišką garlaivį dirbtuvė turi padirbti iki 1910 metų.

Terptautiškoj sandaros konferencijoj, prancūziskieji delegatai inėšė, kad nesutinkantys viešpatystės nepradėtų karės be formalios jos apreiškimo. Prancūzų užmynamui vienok nepritaria kitos viešpatystės, tame ir Amerika.

Kaip Maskolijoje, taip ir Portugalijoje studentai yra revoliucionierių vadovais. Matyt Europos studentams rupi svarbesni reikalai negu bolų daužymas, kuom liuosame laike pasiganėdina amerikoniškijė.

Vienas iš įtekmingiausių Italijos laikraščių, "Secolo", netik pritaria susirėmimui Prancūzijos, Ispanijos ir Anglijos, bet kalbina ir Italiją pamesti Vokietiją ir glaudiesi prie minėto vakariinės Europos viešpatystės ryšio, kuris gali but pamatu sutvėrimui Europos Sąvienytų Valstybių.

Laikraščiai paduoda, buk terp Italijos ir Maskolijos padarytas ryšis savitarinio atsigynimo ir užpuolimo. Taigi reikia manyti, kad arba Italija pasitraukė iš ryšio su Vokietija, arba kad Maskolija pasitraukė ir ryšio su Prancūzija ir pristojio prie jos priešininkų.

Pirmoje pusėj pereito amžiaus Nederlandai pasidalino į dvi savistovias viešpatystis — į Belgiją ir Holandiją, dabar jos vėl geidžia susijungti į vieną, kaip buvo pirma. Apdirba dabar Bruxelles parlamento komisią pilną susijungimo.

Odesoj ir kituose pietinėse Maskolijos miestuose pereita

sanvaltė suareštavo 60 oficerių. Charbine, Mandžurijoje, persirėdęs oficeriu rubežiaus sargybos revoliucionierių iš maskoliskojo banko paėmė 100000 rublių pinigų ir su pinigais pabėgo.

Mieste Sebastopol, pietinėse Maskolijoje, revoliucionieriai su bombos pagalba išardė vieną karelinio sieną. Iš to pasinaudojo 20 politiskųjų kalinų ir pabėgo.

Mieste Tiflise, ant Kaukazo, pulkas ginkluotų plėšikų įsiveržė į namus kunigaikščio Czarwades, užmušė kunigaikštį, o jo užmuštas išplėšė. Odesoj likosi užmuštas porto inspektorių, D-ras Popov.

Peterburge, pulkas ginkluotų vyrų stengėsi prisigriebti į parako krautvėžs, bet tas nepasisekė, kadangi juos patėmijo serginti krautvėžs kareiviai ir pradėjo šaudyti.

Minsko gubernijoj beveik su visu išdėgė miestas Stolbje išliko tik dvi cerkvės miesto pakraščiuose. Sudėgė iš viso su viršum 560 namų.

Egipte Anglijos agentai su sekė paslaptį egiptijonų organizaciją, kurios siekis — paliusuoti visai Egiptą nuo Anglijos, padaryti jį savistovią viešpatystę.

Siaurinėje Portugalijoje, 27 dieną berželio, buvo smarkūs susirėmimai kaimiečių su kariuomene. Viename susirėmimė 100 ypatų likosi užmuštų, o 600 sužeistų.

Peterburgo laikraščiai pagarsino, buk mieste Czita, Siberijoje, plėšikai įsiveržė į banką ir paėmė 100 milijonų rublių. Į banką jie įėjo pasikase po žemę.

Angliškaj valdyboj Hongkong sudėgė teatrą. Ugnyje pražuvo 10 aktorijų ir 500 teatro lankytojų, daugume chiničių.

Irlandijos pakrantėse paskendo prancūziškas laivas "Violetta". Prie to prigirė 19 įgulos žmonių.

NAUJI RAŠTAI.

"Skardas" toliau neisies; jo vietoj, pradėjo išsidinėti Vilniuje tokios jau pakraipos laikraštis "Zarija".

NUO NAUJO LAIKRAŠČIO SUMANYTOJU.

"Vilniaus Žinios" sustojė... mes pasilikome be dienraščio. Musų gyvenimas iš apačios ėmė veržties viršun. Lietuviai subruzdė, ėmė jungties draugijosna, supratę bendro darbavimos reikalingumą ir naudingumą. Bet toks sukrutimas, nerazadamas priderama išreiškimo dienraštyje ar tam tikrame laikraštyje, kur būtų viešaisiais Lietuvos reikalais rupinamasi, palieka be tvarkos, nesustiprintas. Sąvaitiniai mūsų laikraščiai negali atstoti tokio pagaidaujam organo: jie vienašališki; užsiėmę agitacijos darbu, negali apimti bendrųjų musų tautos reikalų, kiti gi iš jų visai ir neturi to tikslo. Todėl mums reikalingas toks laikraštis, kuris tautinės kultūros darban sutrauktų ir sujungtų draugėn išskirstytas ir suskaldytas menkutes lietuvių pajegas. Musų neseniai užsimezguos draugijo, meno, apšvietimo ir kitos, nėsant tokio laikraščio, kuris tarpininkautų tarp jų ir tarp visuomenės, kaip ir sustojio savo ugyje. Apšvietimo ar tai kito kurio reikalo sumanymai, pradėti gvilđinti "Vilniaus Žiniose", kaip ir sustojio... Tapome atskirti nuo visuomenės, negalime prašyti jos pagalbos ar šokiame ar tokiame sumanytam tautos darbui. Be tokio laikraščio nėra kaip svarstyti ir aiškinti žemės, apšvietimo ir kitų musų dalykų. Dar neįsigalėjusi lietuvių tauta, ypač Lietuvos rytuose, nuolatai kenčia sulenkėjusios kunigijos ir bajorijos persekiojimą. Reikalingas yra laikraštis, kuris aikštėn keltų iš nutautėlių pusės einantį paojų ir rodytų kelią, kuriuo reiktų mums ginties nuo to paojaus.

Dėl tų ir dėl kitų priežasčių "Vilniaus Žinių", kaip vienintelio musų dienraščio, pasigėdo daugumas jų skaitytojų. Tegul "Vilniaus Žinios" nebuvo pilnu lietuvių gyvenimo išreiškėju, tegul neįstengė suspiesti apie save veiklesniųjų musų žmonių, tegul jos klydo, tačiau kas gali nepripažinti joms tos vertės, kurią turėjo lietuvių gyvenime. "Vilniaus

Žinios", kiek mokėjo, tiek žymėjo svarbesnius Lietuvos gyvenimo atsitikimus ir tuo akino jos visuomenę, kaip išmanė, taip kėlė aikštėn lietuvių reikalus, pastaruoju metu mėgino jungti kultūros dirvoje išsiskyrusias musų jėgas. Bet "Vilniaus Žinios" krito, neišveikusios pilnai atlikti to darbo. Kas per priežastis to "Vilniaus Žinių" kritimo ir neišsigalėjimo, kokie jų nuopelnai, kokios klaidos buvo, ateitis tegalės rimtai ir bešališkai nuspręsti. Ar šiaip ar taip, vienas daiktas yra mums aiškiu: neveizdinti j tai, ar "Vilniaus Žinios" atgis ar nebeatgis, susipratusiems lietuviams reikia pasirupinti, kad dienraščio leidimas ir jo butis nebepriderėtų nuo vieno žmogaus, išsigalėjimui ir nuožiai paliktas, bet kad jis būtų tam tikrai susitelkęs žmonių burelio globoje. Reikia dirbti viribus unitis; tuomet dienraščio gyvybė bus tikresnė ir sveikesnė, tik tuomet susitelks apie jį veiklesniųjų bendradarbių buri.

Be to galima, kad ir draugėn susitarus, tuojau iškarto griebties dienraščio? Dar menkai teisingai lietuvių tautai sunku išpradžios pritarėti šiaip-jau paprastam laikraščiui, dar sunkiau — dienraščiui. Taigi, nedarydami nuo daikto didelio šuolio, kad kartais nesuskluptume, darykime tai, ką išgalime, pasitenkinkime kad ir mažesniu, begti butinu ir galimu daiktu. Tuo tarpu įjunkime, suidėję ir susitelkę bent koki laikraštį, kuris eity tris kartus per savaitę. Teisybė, jis negalės pilnai atstoti dienraščio, bet tam tarpui užvaudos jį ir pramys jam taką: sutaisyti laikraščio leidimą, suartįs geresniuosius bendradarbius. Nemaža bus sunkenybių ir su tokio laikraščio įkurimu; mes turime jas apgalėti. Atsiminkime, jogei per tokį laikraštį tegalime prieiti prie taip pagaidaujam dienraščio! Tik tam tikrai susitarę lietuvių burių tegalės patikrinti jam butį! Taigi eikime išvieno, dėkimes draugėn! Jungkimės ant apačioje nurodytųjų pamatų ir steigkime laikraštį, skiriamą plačiai musų visuomenei. Tai yra musų priedermė parupinti tautai toks laikraštis. Kai kuriems gal pasirodys šis tas neaiškiu musų sumanyne, nevisiškai nusakyta, taigi prašome tuo nesibaidyti: kruvon susirinkę, pasiūksime, sutarsime ir sutiksime.

Taip samprotaudamas ir klausydamas visuomenės balso, lietuvių burelis rinkosi keletą kartų (Kau- ne 28 d. balandžio ir 12 d. gegužės, Vilniuje 18, 22 ir 26 d.) pasikalbėti apie tokio laikraščio leidimą ir galų - gale tas burelis nutarė už reikalingą daiktą krypties ir visuomenės šitokiu sumanymu:

1. Sumanytasai politikus, visuomenės ir literatūros laikraštis leidžiamas Vilniuje.
2. Tuo-tarpu teleidžiamas tris kartus per savaitę ir anksti rytą išsiuntinijamas pirmaisiais krasos traukiniais.
3. Laikraščio kaina: metams penki (5) rubliai, pusei metų tris (3) rub., trimis (3) mėnesiams — pusantro (1 rub. 50 kap.) rub.
4. Išgalėjęs, tarient, ėmėjų skaičiui padidėjus ir bendradarbiams susispietus, laikraštis leisti šešis kartus per savaitę tą-pat ar didesne kaina.
5. Šitame sumanymai įvykinti kviečiami visų kraštų lietuviai.
6. Iš sutikusių su tuo sumanymu sudaryti užsitikėjimo draugiją.
7. Draugijos dalininkai turi įnešti ne mažiaus kaip po šimtą rublių.
8. Kiekvienam dalininkui, vie-tojų palukanų, siuntinėjamas laikraštis.
9. Kurie neišgali įmokėti visos dalies, susideda keliese.
10. Pilnais draugijos dalininkais teisiškai tie, kurie apsimia per metus įmokėti šimtą rublių vienu žygiu arba dalimis.
11. Visas liuosas komitolas laikomas draugijos komiteto įgalotinių vardu banke.
12. Prireikus, laikraščio deficitas pridengiamas sudėtinėmis dalininkų lėšomis.
13. Pakaktinai pakilus laikraščio prenumeratų ir tokio būdu jam sutvirtėjus, draugijos dalininkai, panorėję, gali atsiimti savo įneštuosius pinigus.
14. Laikraščio savininkas yra draugija.
15. Metams pasibaigus, redakcija ir administracija pristato draugijos dalininkams laikraščio stovio apyskaitą.

16. Dalininkai visomis savo pajėgomis rupinasi laikraščio: ji-esko kitų dalininkų, renka prenumeratą ir apskelbimus, taiso agenturas skyrium laikraščio numeriams, pardavinėti, skelbia ir aiškina, jogei to laikraščio leidimas yra ne pašalinis, bet visuomenės reikalas.

17. Susiradus apie šimtui dalininkų, pažadėjusių dėti po šimtą rublių, sušaukiamas visų tų dalininkų susirinkimas, kuris patvirtina šį sumanyimą, pataisę jį ir papildę, įeigu išras tai reikalingu, išsirenka iš savo tarpo tam tikrą komitetą, po keturis žmones nuo Vilniečių, Kauniečių ir Suvalkiečių, sutaisyti laikraščio redakcijai ir administracijai, įduoti instrukcijas ir prižiūrėti darbavimos, ir pagaliaus nusprendžia, kada pradėti laikraštis leisti.

18. Visuotinai susirinkimas galutinai nustato draugijos tvarką.

19. Tokio laikraščio leidimas, spauzdinant pirmaisiais metais po 3000 egzempliorių, apsieitų:

1) spaustuvė, popieris ir ekspedicija 7050 rubl.;
2) redakcija, administracija ir bendradarbiai 5000 rubl.
3) krasa 2700 rubl.
4) korektura, butas, reikalingieji redakcijai laikraščiai, raštai ir kiti išleidimai 1750 rubl.
Iš viso 16.500 rublių.

20. Minėta laikraščio samata bus svarstoma ir galutinai sprendžiama visuotinio susirinkimo.

21. Sutinkančius su šiuo sumanymu prašome kuoveikiauiai pranešti apie tai A. Smetonai ir kiti. Tumui, kuriems sumanytųjų būrelių pavedė ir toliau rupintis laikraščio įsteigimu. Jų abiejų adresas: Vilnius, Antakalnio Pakrantė (Antokolskij Bereg) namų No. 11.

Sumanytojai: kun. Alsauskis, D-ras J. Basanavičius, kun. Dambrauskis, P. Matulionis, kun. V. Mironas, A. Smetona, D-ras J. Stokus, D-ras R. Šliupas, kun. J. Tumas, V. Urbanavičius.

Jau sutiko buti dalininkais: kun. Bikinas, J. Jablonskis, kun. Jagminas, kun. Bajorinas kun. Januševičius, kun. K. Kazlauskis, Mašiotas, M. Prūsinskis, V. Putramentas, M. Kuktas, J. Pakutis, kun. J. Kuktas.

REDAKCIJOS ATSAKYMAI.

Skrudei, Newark. Nieko rašte visuomenę apėinančio nėra. Mums rodosi, kad tokių atsitikimų kupinai yra Lietuvoj, ne vien Silkinėj. Korespondencijose roikta aprašinėti bėgančius, svarbesnius, taip sakant, visuomeniškų atsitikimus ir tai ne senus, bet naujus, bėgančiam laikui atitinkamus; reikia ir laiką pažymėti, kada kas atsitiko. Negalima aprašinėti senų atsitikimų.

J. Z. Newark. Nė jokia redakcija netaipina raštų pasislėpusių korespondentų. Redakcija turi žinoti kas rašo, nes už korespondencijas juk korespondentas turi atsakyti, įeigu prireikia.

ATSILIEPIMAS.

Nr. 23 "Lietuvos", korespondencijoj iš Montreal, Canadoj, Kanadietis aprašė bylą Stepono Letuko su Barborą Povilonyte, kuri jį skundė už suvaidžiojimą! Kur jį Kanadietis teisme matė daktarą, kas tas daktaras? Turbut visiems čia žinomas žydas. Kur jis matė tą šimtą doliarų ir sodo kaštus mokant. Letukas pasiliko liuosas nuo baumės. Nors prova dar nepasibaigė, ir toli jos galas, o Kanadietis ir nusprendimą užtvirtino. Taip, daryti ne gražu. Melais klaidyti laikraščius nepridera norinčiam doru vadintis.

S. Letukas.

Vietinės Žinios.

Ant galo pasirodė, kad moteris devėjusi vyriškų drabužius, ilgus metus buvusi sekretoriu Rusijos konsulio ir be mielaširdystės lupusi atėjusius su reikalais lietuvius ir kitus Rusijos pavaldinius, buvo Tutelkieūtė iš Kijevo, vardą Mikalojaus de Raylan prisivado tik Amerikoje. Antrojo jos "patį" žinojo apie paslaptį jos "vyro" ir visą laiką tylėjo gaudama pragyvenimą ir 15 dol. kas sanvaltė.

Sodiečių sukilimai Ispanijoje, Katalonijoje, 15 amžiuje.

Parašė A. J.—tis.

Katalonija yra dabar Ispanijos dalimi, pirmiausia buvo atskira, nepriklausoma valstybė. Tenai dabar stipriai juda sodžiaus ir miesto žmonės (tuomi ypač atsižymi jos didmiestis — Barcelona), nori net kartais numesti nuo savo sprando Ispanijos karaliaus jungą. Tasai kraštas yra augštai pakilęs, žydi pramonė, vaisba, o karaliai varžo tai. Bet ir pirmiausia buvo ten neramu. Seniai, labai seniai krutėjo ten baudžiauninkai, kėlė maistus prieš ponus, kol neišnaikino baudžiavų.

Šitą knygėlę žadu papasakoti apie Katalonijos sodiečių maistus. Bet pirm to reikia apskaičiuoti, kaip ten atsirado baudžiavos — kad suprasti geriausio judėjimo priežastis, o antra — kad pažinti tai dalyką, kaip atsirado baudžiavos, nes jos visų atsirado vienodai: laisvi žmonės tapo baudžiauninkais. Rašydamas, naudoju dviem rusiškoms knygoms: 1. Piskorskoj — Baudžiava Katalonijoje viduramžėse (Kijevo Univers. Žinios, 1901 m. NN. 1, 4, 5 ir 8) ir 2. Kovalevskio — Ekonomiškas Europos Ugis t. II.

I.

8 amžiuje Ispaniją buvo užėmė maurai mahometo tikėjimu, atvykusieji iš pietų (Afrikos). Frankų karaliai ėmė juos ten trusti ir laukan vyti, idant nekludytų jų žemių. Palengva darė tai. Po sunkių kovų teatindavo kiekvieną žemės kąsnelį. Atimtas žemes karaliai išdalindavo savo tarnams — ponams; tankiai atsitikdavo, kad toji dovanotoji žemė budavo tuščia ir neapgyventa, reikėjo pritraukti gyventojai — naujokai (nausėdžiai, kolonistai) iš kur kitur, nes patys ponai nemėgdavo dirbti, o labai norėjo traukti naujus iš padovanotų dirvų. Todėl atiduodavo jas ataroms. Iš pradžių, kol mažai buvo žmonių, nieko neimdavo už žemę, o kaip žmonių atsirado daugias, kada jie apdirbo ir užtrėšė žemę, ir jau nebe norėjo jos apieiti, tuomet ponai ėmė reikalauti mokesčių, duoklių, mėsliavų ir pyliaų. Pradėjo nuo ne daug. Buvo tai neva nuomas (arenda). Žmonės turėjo eiti į kovą savo lėšomis, su savo ginklais, saugoti pono laukus, priburti ponui paaukus ir teisma, ponui pravažiuojant, duoti jam nakvynę, šerti jį patį, jo tarnus ir gyvulius, pagaliaus duoti patvadas. Ilgainiui tarp naujokų atsirado ir silpnesnių ūkininkų, kurie patįs negalėjo atlikti uždėtų priderių, o reikalavo iš pono apgy-nimo ir užtarmio. Ponas dykai neapsiimdavo tai daryti, pasakydavo: aš tavę apginsiu nuo priešo, o tu man duoklė mokesi. Taigi dalis ūkininkų pateko po ponų jungu. Toliaus, ponas, kaipio stipresnis, ėmė spausti kaimynus-ūkininkus; sauzemiai vis nyko ir nyko. Bandė žmonės skusties karaliai, tas tik pabarė ponus, bet baust nebaudė, ir, žinoma, nieko gero iš skundų neišėjo. Kol žemė gulėjo dirvonais, tol ponai nespaudė, o po kiek metų jau ir užklupdavo sodiečiai. Nuolatines karės su kaimynais neleidė žmonėms užsiimti ūke. Todėl, ar patįs turėjo į karę stoti, ar prašyti ponų juos nuo to išvaduoti. Teippat ir mokesčių našta spirdavo ne vieną liuosą ūkininką pripažinti poną ir tapti jo baudžiauninku. Sykį išsidėję mažmožių, atsisakė nuo laisvės trupinėlio, ilgainiui, žingsnis po žingsnio, jos visai nustodavo; žmonės patįs užsinerė kilpą ant kaklo, o ponai pradėjo juos labiau ir labiau smaugti.

Sodiečių padėjimą sunkino netik svietiški ponai. Dar labiau už šiuosius atsižymėjo vienolynai (klostoriai). Vienuoliai (minkyai, zokoninkai) benediktinai skynė miskus, padarė dar armenų, padidino derlingą žemę; jie nesibijojė patįs rankų darbo; bet neilgai jie buvo rankplėniai — misky skinkinai. Esant daugias žemės, netgi patįs įgalėjo gerai apdirbti, pradėjo vilioti ant tos jau išdirbtos ir priengtos žemės naujokus, o patįs palengva vis labiau ir labiau traukėsi nuo rankų darbo ir iš rankplėnių-kultūrinėjų darbo žmonių tapo kitų išnaudotojai. Dievobaimingi žmonės aukaudavo savo gyvenimus; dubas vienuolynams ar bažnyčioms, trokšdami nupirkti dušios išganymą, o jau jų pačių vaikai, už savo tėvų palikimą turėjo lazas, mėsliavas duoti vienuolynams ar klebonijoms.

Frankų monarchija iširo; ant jos vietos atsiradusios kunigaikštystės ir grapytės ėmė rinkti ap-linkui savęs laisvas, tuščias žemes, pripažinti jas valstybės nuosavybe ir sodinti naujokus. Atsižymėtuomi Barcelonos grafai, kurie užgrobdavo kas kartą didesnį žemės plotą ir palengva uždėdavo baudžiavų jungą ant jos gyventojų.

Iš pradžių darydavo tai nedrąsiai, atimdami laisvam žmogui teises. Pakol atima jas iš bevaikio, svetimoterio, net ant padėgšio uždėda lažą už gaisrą, vieton jam padėti. Jau Katalonijoj įvyko baudžiavos 10—11 amžiuje. Lazininkais tapo ir sauzemiai-ūkininkai, nekalbant apie bežemius, bernus, kurie jau seniau pakliuvo po baudžiavoms. Vergai — karės suimtiniai — tapdavo teippat baudžiauninkais.

Pirmiaus dar ponai ėmė smaugti žmones su teismais (sudaus). Su pono žinia tegalima buvo sodiečiui eiti teisman, nes jam kludavo trečdalis laimėtos bylos. Mirus ūkininkui, ponas atsiimdavo iš įpėdinių pusę, o kartais tik trečdalį viso palikimo. Įstatymai, išleidžiami pačių ponų susirinkusių į seimelius, pripažindavo teisingais visus ponų grebežius ir prispaudimus. Jau 13 amž. sodietis negali skusties ant pono. Iš pradžių sodiečiai dar galėjo išsipirkti iš po ponų, bet juo toliaus, tuom sunkiau buvo gaunamas atleidimas. Ponams prigulėjo teisės pirmosios nakties: jaunavėdė (marti) pirmą naktį po šliubo praleidavo pas poną. Vienuolynai, klebonai ir vyskupai, neveizinti jį prizadus nekaltybės, darydavo teipat.

Ponai mokėjo apskuti žmogų lyg su tinklu: kur sodietis nepasiusks, įspainios ir ūbebeis pats.

Mėsliavos, pyliauos, talkos, lažos augo. Reikėjo patvados važiuoti. Tiesniai ponai tą padavdavo pinigais. Norėdami daugias pelnyti, ponai dar teip kartais darydavo: patstys ponas savo maluną, kalvę, keptuvę ir tt. liepia sodiečiams skirtai pas jį važiuoti, kitur neleidžia, nors ir geriaus

kitur padarydavo, arba parankiau budav. Ponas imdavo, kiek norėjo. Ponai pri- dar ir kitus pragumus pelnui iš žmonių, daktari- Įstatymai juo tolyn, juo blogyn ėjo. Gur tie lie- buvo kurkas blogiaus negu įstatymuose, paskendo- giaus gyveno bežemiai ir mažazemiai. Žmonės ant žmonių net tokias lazas uždėtas: pristatyti "ge- gužės kiaušinių", parupinti šunims duoną, baidyti varles, kad jos nekurktų ponams miegant; mirus žmogui, negalima jo laidoti, kol neatiduos ponui dvikartės (kaldras). Paaugo berniukas ar mergaitė, ir ponai juos atsiimdavo į dvarą. Ponios savo vaikų kartais nežindydavo, pavedavo vaikus žindyti baudžiauninkams: jos turėjo mesti savo vaikus į imti pono, savuosius numarindavo. Ponai prisilaikydavo teisės pirmosios nakties, apie kurią jau minėjome.

Ponas spaudė, bet pats buvo sudžia. Taigi išvisur traukė naudą.

Palengva pradeda atsirasti mistis, jog karaliai yra vyresnis už poną, jog jis augščiausias sudžia. Bet iš tos naujos misties menka nauda tebudavo: karaliai už pinigų parduodavo ponams savo teises, o tie, nesibijodami nieko, galėjo apsieiti su žmonėmis, kaip tik norėjo. Toks padėjimas ilgai negalėjo tęsties. Prasideda judėjimas iš apačios.

II.

Svėntoji žemė, arba Palestina, kur gyveno ir kentėjo J. Kristus, į keletą šimtmečių jam mirus, pakliuvo mahometonams, t. y. pasekėjams Mahometo, visai ne krikščionėms. Dievobaimingi žmonės, idami pasimelsti prie Christaus grabo, matydavo krikščionių persekiojimą. Vaizbunams (kupčiams) neramu buvo tenai pasirodyti: juos apipledavo. Vakary Europoj atsirado noras atimti Palestiną iš mahometonų. Popiežiai sujūdino beveik visus po jais esančius katalikų kraštus, kviečdami visus tikinčius krikščionis eiti į karę prieš netikėlius, žadėdami palengvinimus danguje ir ant žemės. Pradėjo teip vadinami kryžkariai. Visų liuomų žmonės traukė tenai, nes visuomet atsiradavo proga ką pelnyti — ar tai čionai ar danguje, po myno. Daugelis bajorų, norėdami į karę joti, reikalaavo pinigų, todėl leisdavo žmonėms išsipirkti pigias negu kitais, laikais, nes reikėjo staiga pinigų. Karėse daug bajorų žuvo; sugrįžusieji gi patįs nu-vargo, nebegalėjo jau teip pavergti. Daug sodiečių traukė į karę, bėgdami nuo biaurių ponų; jie eidavo su visomis šeimynomis.

Kryžkariai Palestinos neatgrąžino krikščionėms. Bet tos karės buvo dideliai naudingos kituose dalykuose.

Žmonės susipažino su svetimų kraštų žmonėmis ir jų išdirbiniais. Anų atliekamus daiktus gabeno į Europą, o ši duodavo mainais savo prekes (tavarus). Atsiranda vaizba užjūrinė, prasideda amatai. Galima gauti dabar svetimų kraštų prekes. Vaizba ir amatai atsiranda miestuose, ypač pajuriniuose, nes jūreimis eidavo prekiai. Ikišiol miestai teipat buvo po ponais; dabar, praturtus miestams, tasai jungas buvo persunkiu, todėl rupinosi jį numesti. Paprastai miestai išpirkdavo save nuo pono, nuo jo valdžios; patįs valdės. Kartais mokėdavo dar ponui duoklę, bet jį savo naminius reikalus kišties neleidavo. Kartais kovodavo su ponais, įeigu šis perdaug branginos. Karaliai, kurie kovojo su bajorais, nes šie norėjo jo valią suvaržyti, padėda miestams; uždėda patįs naujus miestus, vilioja nuo ponų baudžiauninkus, daro juos liuosais. Juo labiau piktno bajorus tasai, jog sodietis, pabėgęs į miestą, tapdavo liuosu. Tokias privilegijas išduodavo karaliaus miestams. Todėl miestai greitai augdavo, nes pritaikdavo daug pabėgėlių. Nereikia manyti vienok, kad miestai iš meilės laisvės tai darydavo. Jiems tasai nė galvoj nebudavo. Žadėdavo bajori-kiems laisvę, nes norėjo daugias gyventojų turėti ir ponams bajorams atkeršyti. Atsižymėjo tuom Barcelonos miestas: žmogus, į miestą įžengęs, tapdavo liuosu, ir jo ponas nebegalėjo reikalauti nė jo paties, nė atlyginimo už jį. O tuom tarpu patįs Barcelonos miestas turėjo savo baudžiauninkus ir išnaudojo juos, kaip ir bajorai. Nors vaishunams, nes jie buvo galviniais mieste, pelnas teruėjo, vienok varžynės, vaidai ir nesutikimai tarp miesto ir sodžiaus ponų išėjo žmonėms ant gero. Tokiu būdu daug išsiluosavo nuo baudžiavų ir tapo laisvais pyliečiais.

Ir sodziai patįs norėjo nusikratyti ponų jungą, pamatę, jog galima kitaip gyventi. Išpradžių norėjo prasišalinti blogiasias baudžiavų puses: paversdavo į pinigų lazas, pyliauos, mėsliavas, nekalbant jau apie "pirmąją naktį" — nes norėjo prasišalinti nedorybes ir suktybes.

Toliaus to nepakako. Reikalinga buvo pati laisvė. O laisvais tapti buvo galima dvejopai: viena — keliai įstatymų nurodytais, kaip antai: žmogus pats išsiperka, ponas, mirdamas, testamente atleidavo; antra — einant prie įstatymus: pabėgdavo į miestą, arba keldavo maistą ant vietos.

Menka nauda budavo, įeigu išsipirkdavo vienai žmogus. Laža slėgė visą jo sodžių po senovės. Kai kitą budavo, įeigu tat padarydavo visas sodzius. Neretai atsitikdavo, kad ponas, praleidęs gautus pinigais, vėl slėgdavo. Kur jieškos teisybės prieš ponus? Ar teismuose (suduose) ponų laikomose? Todėl tuom keliu mažai žmonių tapo liuosais. Priegtam reikėjo ir nemaž pinigų. Tankiaus žmonės pabėgdavo. Bet nevisi gali tat padaryti, kiti nerat ten vietos, sunku pragyventi be amato esant; gerasirdžiai ponai netankiai mirdavo, kurie paleisdavo baudžiauninkus. Todėl likosi dar vienas kelias, kuris gali visus sykiu paliusuoti — maistai. Ir juos tankiai keldavo žmonės. Skirtumo tarp ponų nebuvo, ar tai bus jisai dvasiškas, ar svietiškas. Vyskupai, vienuolynai ėjo iš vien su bajorais: kur reikėjo slėgti sodietį, vienybė tarp jų viešpatavo. Iš pradžių matome didelę daugybę visokių mažųjų maistelių, vienoj tik parapijoj, toliaus jau visame pavietė, tik ant galo randamė maistus apimančius beveik visą karalystę.

Sodiečiai keldavo maistus prieš kunigus dėl baudžiavų. 1235 m. Rusillon'o žmonės nenorėjo mokėti klebonui duoklės; jisai ėmė malsinti juos, jam padėjo tame jo vyskupas ir keli ponai džiūnai.

("Toliau bus").

